

начин в малка статия, посветена на отплуването на българския параход „Азис“ от столицата към устието на р. Дунав и оттам към ред пристанища, разположени по двата бряга на голямата европейска река (I, 15, 26 февруари 1864). Сравнявайки антипатриаршеското движение с кораб, П. Р. Славейков споделя с читателите си: „Злочести сме, защото сме принудени да изповядаме, че уподобен на кораб, черковният ни въпрос под име Независима Йерархия⁴⁴, претърпя кораблетрошение <...> Но [в]сичко, което има да кажем на нашите съотечественици е да са не отчайват. *Решението на Въпроса <...> е в ръцете ни*⁴⁵.“ Макар и потопено в непристъпната на българската словесност корабна метафоричност, внушението за потенциала на нацията да надмогне застигащото Въпроса „кораблетрошение“ е силно и нетърпящо възражение. Още повече, че това внушение се повтаря разнородно в множеството публицистични материали, обвързани с темата за антипатриаршеската борба. В част от статиите си Славейков чертае и представата си за конкретния път, по който трябва да се върви в избраната посока: „По нашему, този въпрос тряб[в]а да се реши, ако владиците българи, що имаме, се откажат от Гръцката патриархия и последват примера на свещеноначалниците ни⁴⁶ и ако народа повън [в епархиите] се откаже от всяко сношение с гръцките владици.“ (I, 20, 27 март 1865). Неуморим привърженик на твърда политика спрямо Вселенската църква, редакторът на „Гайда“ не пропуска и най-малката възможност, за да популяризира възгледа си, че преговорите с Патриаршията са абсолютно безсмислени, тай като „никакво помирение не е възможно“ между разделените от десетилетни вражи страни (II, 11, 5 октомври 1864). Той се изказва критично и спрямо прошенията до Вселенския престол, отправяни периодично от различни селища и/или епархии по конкретни кадрови и/или управленски казуси. „Жалби до гръцката фенерска Патриархия - не. Ами да има как да не минуваме биле покрай Патриаршеската капия. Фенерлиите са таквизи хора - да им кажеш „Добрутро“, изкарват та борчлия. Затуй - далеко от тях, колкото можем. Ако искаме да си изврем главата от хомота им, друго спасение няма, освен да прекъснем всяко сношение с тях. Никакво [в]земане-даване с гърците владици и с гръцката Патриархия.“ (I, 13, 30 септември 1863). Последният призив, съчетан с дълбока вяра в справедливостта на българските претенции, фигурира и в ред други статии - както в директен порядък, така и в иносказателна форма:

Гърци и българи в един полог да мътят - това няма да го бъде. (I, 2, 30 юни 1863).